

SZEGEDI KENÉZ ISTVÁN
ÉLETMESEK

Előzmény:

Brian, a tizenhat éves amerikai középiskolás egyházi adományok kézbesítésében vállalt szerepet. Az egyik adományban részesítendő, Alan Johnson amikor meghallotta a látogatás célját, felháborodva elzavarta a fiút. A dühkitörés közben rosszul lett, elájult, kórházba szállították. Brian felelősnek érezte magát Alan rosszul léte miatt, ezért másnap egy ismerősével meglátogatta a férfit a kórházban. Ekkor Alan már nem volt agresszív, de továbbra is elutasító magatartást tanúsított. Kijelentette, hogy senkit nem akar látni maga körül, senkire nincs szüksége. Brian kiderítette, hogy a férfinak három testvére van, akikkel régóta semmilyen kapcsolatot nem tart. Alan nővére egy híres író, akit a fiú telefonon tájékoztatott az öccsével történetéről. A nő megköszönte az értesítést, de nem mutatott különösebb érdeklődést.

Részlet a regényből:

- Brian! – mondta Helen. – Csengettek! Kinyitnád?
 - Megyek már! – A fiú ajtót nyitott. Egy magas, elegánsan öltözött idős hölgy nézett rá kíváncsian.
 - Te biztosan Brian vagy – állapította meg a hölgy.
 - Igen.
 - Carol Johnson vagyok – mutatkozott be a látogató.
 - Hát mégis eljött? – kérdezte a fiú.
 - Kivel beszélgetsz? – szolt ki Helen a nappaliból.
 - Képzeld anya, Carol Johnson van itt! – válaszolta izgatottan a fiú.
 - Komolyan? Miért nem hívod be? – kérdezte Helen. – Nagyon örülök, hogy megismerhetem
 - mondta a vendégnek.
 - Volt már a kórházban? – érdeklődött a fiú.
 - Brian! – szolt rá Helen – ne legyél udvariatlan!
 - Igen, voltam – válaszolta mosolyogva Carol, miután helyet foglalt. – Már tegnap délelőtt meglátogattuk mindhárman. Gondolom, tudni szeretnéd, hogyan fogadott.
- A fiú bólintott.
- Nos, amikor meglátta, hogy mindannyian ott vagyunk – szegény drágám – csak annyit mondott, már nagyon vártalak benneteket – mesélte Carol könnybe lábadt szemmel. – Aztán egy ideig csak sírtunk – tette hozzá. – Igazság szerint – folytatta rövid szünet után – mi nem felejtettük el őt. Miután sikeres író lettem, bevezettük azt a szokást, hogy a két testvérem a családjával együtt minden évben nálam tölti a karácsonyt. Ilyenkor Alannek is fel szoktunk tenni egy terítéket, és imádkozunk érte. Sajnos nagyon elutasítóan viselkedett velünk korábban, ezért úgy döntöttünk, megvárjuk, amíg ő keres bennünket. A telefonod hatására azonban megváltoztattuk a véleményünket. Egyébként is, telnek az évek rajtunk, nem leszünk fiatalabbak, nincs mire várni.
 - Jobban van? – kérdezte a fiú.
 - Hál' Istennek, igen. Megállapították, hogy cukorbeteg, emiatt lett rosszul, amikor felkerested. Még néhány napig bent kell maradnia, de nincs miért aggódni. Azt üzeni neked, ne haragudj, amiért olyan durván viselkedett veled, és köszöni, hogy felhívtál. Én is köszönöm.
 - Szóra sem érdemes – mondta a fiú.
 - Ne szerénykedj – mondta Carol –, nem lett volna kötelességed.

– Amikor Brian említette, hogy keresni fogja önt, rögtön eszembe jutott a Négy pár gyerekcipő című könyve – mondta Helen. – Kamaszkorom egyik legnagyobb olvasmányélménye volt.

– Igazán kedves, köszönöm – mondta Carol. – Huszonkét éves voltam, amikor megírtam.

– Csak most gondoltam bele – folytatta Helen – akkor ez tulajdonképpen önéletrajzi regény?

– Sajnos igen – ismerte el Carol. – A kritikusok azt hitték, kivételes fantáziával és empátiás készséggel vagyok megáldva. A valóság azonban az, hogy a könyvben leírtak nagy része bizony megtörtént velünk.

– Nagyon sajnálom – mondta Helen.

– Legalább megérti, miért nyilatkoztam akkoriban, hogy ez egy kitalált történet – mondta Carol.

– Borzalmas lehetett az a karácsony – állapította meg együtt érzően Helen.

– Igen – kezdte a visszaemlékezést Carol. – 1954-et írtunk. Alan hét éves volt, Trewor kilenc, Howard tizenegy, én pedig tizennégy. Apa – anyja halála után – általában nehezen viselte az ünnepeket, főként a karácsonyt, de az az év kész katasztrófa volt. December elején elveszítette a munkáját, pontosabban szólva kirúgták az alkohol miatt. Utána szinte egyfolytában ivott, alig járt haza. Huszadika körül pedig végképp eltűnt. Már két napja alig ettünk valamit, amikor az egyik szomszéd átjött megnézni, mi van velünk. Tíz perc múlva az egész környék tudta, hogy a Johnson gyerekek éheznek. Egy órán belül szinte egymásnak adták a kilincset az emberek a házukban. Rengeteg élelmiszert hoztak, valamint ruhákat és játékokat. Némán tömtük magunkba a süteményeket és a sült húsokat. Nem is néztünk egymásra, csak ettük, ami a kezünkbe akadt. Jótévedőink – látván, milyen szegényes körülmények között élünk – csak átadták az ajándékaikat, aztán gyorsan elköszöntek. Egyedül Mrs Gale – aki nyugdíjas tanárnő volt, és néhány háznő lakott tőlünk – simogatta meg a fejem, és mélyen a szemembe nézve azt mondta:

– Tudod lányom, nem az a fontos, honnan jövünk, hanem, hogy hova megyünk.

– Akkor nem értettem, mit akart ezzel mondani. Kilenc év múlva, amikor a Négy pár gyerekcipő kiadásáról tárgyaltam, már legalább húsz helyen elutasították a kéziratot. A soron következő szerkesztő – egy alacsony, erősen kopaszodó, kövérkés férfi – szivarjából nagy füstfellegeteket eregetve elkezdte sorolni a másoktól sokszor hallott kifogásokat: nagyszerű munka, de nincs irodalmi előképzettségem, senki nem ismeri a nevem, stb. Éppen arra gondoltam, hogy elég volt, befejezem ezt az értelmetlen és megalázó kilincselést. Ekkor eszembe jutott Mrs Gale mondása, amit szó szerint elismételtem a szerkesztőnek. A férfi meglepődött, vakargatni kezdte a borostás állát. Elővette a zsebkendőjét, és megtörölte az izzadó homlokát. Aztán körülbelül fél percig gondolkodott, végül csak annyit mondott:

– Rendben van, meggyőzött.

– Így indult az írói pályám.

– Az édesapja mikor került haza? – kérdezte Brian.

– Aznap este – válaszolta Carol. – Ahogy meglátta a sok ételt és a rengeteg új holmit, nagyon dühös lett. Azt hitte, segítséget kértünk, vagy panaszkodtunk valakinek. Kihagytam a könyvből, hogy akkor is rendesen elvert bennünket. Közben folytak a könnyei, és egyre csak azt kiabálta: – Nincs szükségünk senkire gyerekek! Értitek?! Nincs szükségünk senkire! – Ki akarta dobálni a ruhákat és a játékokat az ablakon, de a sok italtól szerencsére elaludt.

– Alan is hasonló módon viselkedett – gondolta a fiú.

– Megkérdezhetem, hogyan vesztette el az édesanyját? – érdeklődött Helen.

– Alan születésekor komplikáció lépett fel, akkor halt meg – válaszolta Carol. – Apa ezen borult ki, mert ő szeretett volna mindenáron még egy gyereket. Anyának az volt a véleménye, elég lesz hármat is felnevelni. Aztán megtörtént a tragédia, amit apa nem tudott megbocsátani

magának. Tudom, hihetetlenül hangzik – folytatta rövid szünet után Carol –, de Alan születéséig mi egy nagyon boldog család voltunk. A szüleim egy Joe Penner shown ismerkedtek meg. Egymás mellé szólt a jegyük. Erre később is nagyon szívesen emlékeztek vissza. Ha anya valami miatt szomorú volt, apa rögtön felvette a komikus testtartását, és jellegzetes hangon csak annyit kérdezett:

– Akár vénni égy kácsát?

– Ezen a bugyuta mondaton percekig felhőtlenül tudtak kacagni. Moziba is jártunk. Milyen boldogan jött egyszer haza apa, amikor sikerült jegyeket szereznie Walt Disneyék filmjére a Make Mine Musicra. Nagyon szép emlékeket őrzök azokból az időkből. Aztán anya halála után minden megváltozott. Apa sajnos nem tudta feldolgozni a történeteket. Az ominózus karácsony után nem sokkal eljött hozzánk anya nővére, Elizabeth. Gyermekeparalízise miatt súlyosan mozgáskorlátozott volt, csak bottal tudott közlekedni, még a járás is fájdalmat jelentett számára. Ő vett magához. Apa nem akart elengedni, de Liz néni megfenyegette, hogy feljelenti a rendőrségen, mert hosszabb ideig magunkra hagyott bennünket.

– Gondolom, nehéz volt otthagynia a testvéreit – szólt közbe Helen.

– Valóban nagyon sajnáltam őket – mondta Carol –, de arra is gondolni kellett, hogy Liz néni is segítségre szorult, és nagyon szerény anyagi körülmények között élt. Nem tudott volna rajtam kívül mást eltartani. Sajnos nem mehetett férjhez, nem lehetett gyereke sem. A ház körüli kertben termesztett zöldséget, gyümölcsöt és virágokat. Ezeket adta el boltosoknak, ebből éltünk. Néha vasalást is vállalt.

– Nem lehetett könnyű élete – jegyezte meg Brian.

– Tényleg nehéz sors jutott neki – erősítette meg Carol –, de hallatlan derűvel és bölcsességgel élte a mindennapjait. A testi elesettsége ellenére tele volt életkedvvel. Van erre egy jó történetem. Harmadikos gimnazista koromban fűlig szerelmes voltam az iskolai kosárlabda csapat kapitányába. Nagyon helyes fiú volt, mondanom sem kell, bomlottak utána a lányok. Egyszer, tanítás után – amikor egyedül volt – összeszedtem a bátorságomat, és megkérdeztem, járna-e velem. Foghegyről csak annyit válaszolt:

– Húzzál sorszámot!

– Nagyon megalázó helyzet volt. Még akkor is dühös voltam, amikor hazaértem. Liz néni a ház előtti padon ült és mosolygott. – Te meg minek örülsz? – kérdeztem ingerülten. – Annak, hogy süt a nap – válaszolta derűsen. – A legapróbb dolog is boldogsággal töltötte el. Nem voltak elérhetetlen vágyai. Senkit sem kárhoztatott a sorsáért. Ha valaki szóba hozta a testi állapotát, szelíden csak annyit mondott: – Tűrőké és szenvedőké a Mennyeknek országa.

– Ezek szerint ő a főhőse az Isten tenyerén című könyvének? – kérdezte Helen.

– Igen – válaszolta Carol. – Eleanor alakját főként róla mintáztam, annyi eltéréssel, hogy a regényben a mozgáskorlátozottság nem betegség, hanem baleset következménye. Meg szerettem volna mutatni: a boldogság egyáltalán nem attól függ, hogy egészséges-e valaki vagy nem. Akkor vagyunk boldogtalanok, ha a vágyainknak nincs valóság alapja, ennek pedig semmi köze az egészséghez vagy betegséghez. Néhány kritikus szóvá is tette annak idején, hogyan adhattam ilyen címet egy nehéz sorsú asszony életéről szóló írásnak. A magam részéről egyáltalán nem érzem túlzásnak, mert Liz néni a testi fájdalmai ellenére boldog volt. Boldog volt, amikor sütött a nap, amikor esett az eső, amikor hallgatta a madarak énekét, amikor jó jegyet hoztam az iskolából, amikor a sarki fűszeresnek gyönyörű unokája született, amikor különösen szép áfonyák termettek a kertjében, amikor a szomszéd fiú egészségesen tért haza a koreai háborúból. Sokat gondolkodtam, miben rejlett a titka. Nem volt iskolázott, mégis gyakran kértek tanácsot tőle, mert bölcsessége folytán képes volt meglátni a rosszban is a jót. Bár nehezen mozgott, ennek ellenére minden nap meglátogatta az idős szomszédjainkat. Egyszer megkérdeztem tőle, miért nem pihen inkább, hiszen egész nap dolgozott, és biztosan

nagyon fáradt lehet. Azt válaszolta: – Tudod, a legszegényebb ember is képes adni valamit, amire mindenkinek szüksége van. – Mi az? - kérdeztem. – A jó szó – felelte –, ami gyógyszere testnek és léleknek. Valóban megtehetném, hogy ma itthon maradok, és nem látogatom meg Mrs Paget, de akkor úgy érezném, haszontalanul telt a napom, mert csak magamnak éltem. Márpedig azért vagyunk itt, hogy segítsük egymást, ahogy tudjuk.

– Azt hiszem, annak köszönhette a lelki békéjét, hogy állandóan másokkal törődött, nem a saját problémáival volt elfoglalva. Azt is gyakran mondogatta: az ember mindig két lehetőség közül választhat. A könnyebbik út kevésbé fárasztó, de nem is jár sok eredménnyel, hanem inkább a kárunkra van. Amennyiben a nehezebb utat választjuk, le kell győzni önmagunkat, csalódások és megpróbáltatások érhetnek, közben azonban rájöhethetünk, milyen erők is vagyunk valójában, és megnyugvásra lelhetünk. Egyszer egy fiatal nő keresett fel bennünket. Látásból ismertük. Pár évvel azelőtt vándorolt be a férjével Olaszországból. – Van nekem férj Gianni, nőcsábító – vágott bele a közepébe, amint megérkezett. – Tartani barátnő. Nekünk gyerek kettő. Gianni minden este elmegy barátnő. Akarok elhagyni. Mondjon tanács nekem.

– Mit szokott csinálni, amikor a férje esténként elmegy a barátnőjéhez? – kérdezte Liz néni. – Én kiabál, veszeked – válaszolta a nő. – Mutat neki gyerekek. Nem adni vacsora, törni tányérok. Nekem lenni elég. Akarok elhagyni.

– Liz néni rövid ideig gondolkodott, aztán ezt mondta: – Főzzön neki vacsorát, és készítsen ki egy vasalt inget. – Még most is magam előtt látom a nő megdöbben arcát. – Nem jól érteni – mondta. – Liz néni megismételte. – Még hogy vacsora és ing megvasalva! – háborodott fel a nő. – Miért ez nekem mondja?

– Ami a magáé, azt senki el nem veheti – válaszolta Liz néni – Csak azt veszítheti el, ami valójában soha nem volt a magáé.

– Mi lett a vége, elhagyta a férjét? – érdeklődött Helen.

– Talán egy év sem telt el – folytatta Carol a történetet –, amikor a nő újra eljött, de nem egyedül, hanem egy jó képű férfibe karolva. – Ő Gianni – mutatta be büszkén. – A férfi egy gyönyörű virágcsokrot hozott Liz néninek. Miután átadta, a következőket mondta: - Jöttem köszönni magának tanács. Voltam rossz ember. Megenni minden este vacsora, felöltöz szépen, elmegyek barátnő. Egyszer, mikor felöltöz, látok enyém feleség szomorú. Miattam szomorú, vagyok rossz. Akkor szégyell nagyon magamat. Ő nem ez érdemel. Akkor megszakít kapcsolat barátnő örökre. Nekem van csak egy fontos. Enyém család. Vagyok nagyon hálás enyém feleség, mert megbocsát. Én akar látni, ki ad okos tanács. Még egyszer nagyon köszönni. – A nő első látogatása után magam is vitatkoztam Liz nénivel. Az volt a véleményem, egy ilyen férj nyújtófát érdemelne inkább, nem vasalt inget. Azt is mondtam, én biztosan nem engedném, hogy bárki ilyet tegyen velem. – Ugye sokkal kényelmesebb lenne az élete, ha elhagyná a férjét? – kérdezte Liz néni. – Természetesen – válaszoltam. Ezt senki nem köteles eltűrni.

– Aki csak a maga kényelmét keresi, annak bizony a kárhozat felé vezet az útja – jelentette ki mély meggyőződéssel.

– Hogy tetszett a nagynénijének az Isten tenyerén? – kérdezte Helen.

– Csak a halála után kezdtem hozzá – válaszolta Carol. – Amikor megemlítettem neki, hogy írni szeretnék róla egy könyvet, ellenezte az ötletet. – Rólam? – kérdezte csodálkozva.

– Nem vagyok én filmsztár! Mit gondolsz, ugyan kit érdekelne egy sánta öregasszony élete? Tisztára bolond vagy!

– Jól tette, hogy nem hallgatott rá – állapította meg Helen.

– Úgy éreztem – mondta Carol –, hogy az adósa vagyok. Nagyon sokat köszönhetek neki. Tudja – folytatta rövid szünet után – meglehetősen lassan dolgozom. Sokat töprengök, mert azt szeretném, hogy amit kiadok a kezemből, az igaz legyen, tanulságos legyen, mások hasznára

válják. Amikor megakadok munka közben, mindig eszembe jut az egyik mondása: – Olyat írj, amit magad is szívesen olvasnál! – Ehhez próbálok tartani magam.

– A könyvben nagyon szép dolgokat ír Eleanor férjéről – jegyezte meg Helen. – Néha már olyan érzése van az embernek, talán túl szép, hogy igaz legyen.

– Valóban idealizáltam némileg az alakját – ismerte el Carol. – Eleanor nem tragédiaként fogta fel a balesetét, hanem lehetőségként, hogy több időt tölthet a családjával. Nem menekült önsajnálataiba. Ezen hozzáállását díjaztam úgy, hogy egy nagyon harmonikus párkapcsolatba helyeztem.

Carolnak – miközben az Isten tenyeréről mesélt – eszébe jutott Eric. 1980 őszén három hetet New Yorkban töltött, mert ezért a könyvéért felterjesztették egy irodalmi díjra. A kiadója szervezett számára néhány felolvasást. A Library Hotelben vett ki egy szobát. Nagyon kellemesen telt az ideje. Fél évvel azelőtt vált el, élvezte a szabadságot. Koncerteket, színházi előadásokat és kiállításokat látogatott. Az egyik este, amikor távozni készült a szálloda bárjából, egy nagydarab, szemmel láthatóan ittas férfi durván belecsípett a fenekébe. Természetesen kikérte magának a molesztálást. Erre a férfi jó hangosan azt mondta: – Ne játszd meg magad kisanyám! Tudom én jól, mi kell neked! – Nagyon kínosan érezte magát, mert látta, hogy többen felfigyeltek a jelenetre. Szerencsére a következő pillanatban a vendégek közül odalépett hozzá egy ismeretlen férfi és azt kérdezte, segíthet-e. Carol még a válaszon gondolkodott, mikor a részeg gúnyosan közbeszólt: – De gyorsan ideért a lovagod! – Az ismeretlen közéjük állt. – Azt hiszem, még nem ismerjük egymást – mondta a molesztálónak és kezet nyújtott. – A részeg rövid ideig bambán vigyorogva méregette az ismeretlent, aki legalább egy fejjel alacsonyabb volt nála, azután megfogta a feléje nyújtott kezet. – Szétszedlek, mint rossz gyerek a játék mackót! – valami ilyesmit gondolhatott magában. A mosoly azonban gyorsan lehervadt az arcáról. Elvörösödött az erőlködéstől. A szája rángatózni kezdett. Az ismeretlen csak akkor engedett a szorításból, amikor a zaklató arca eltorzult a fájdalomtól, és a térdei már rogyadozni kezdtek. – Ezt most megbeszéltük, ugye? – kérdezte halkán, nyugodt hangon. – A részeg nem mert a szemébe nézni, csak határozottan bólintott, aztán görnyedt háttal, kezét rázogatóva gyorsan eloldalgott. Miután kettesben maradtak, az ismeretlen meghívta egy italra. Így találkozott Eric-kel. – Igazán sajnálom, hogy ilyen kellemetlenségben volt része – mondta a férfi. – A nagynéném szerint minden rosszban van valami jó – jegyezte meg Carol. Eric elmosolyodott. – Kellő optimizmussal szinte bármilyen probléma megoldható – jelentette ki. Nyugodtsága, kiegyensúlyozottsága imponáló benyomást keltett. Bár néhány évvel fiatalabb volt a nőnél, Carolt ez egyáltalán nem zavarta, mert mondatai és gesztusai határozottságról és bölcsességről árulkodtak. A beszélgetés során hamar kiderült, mennyire eltérő a természetük. Eric kifejezetten szűkszavú volt, nem szívesen beszélt magáról, ellenben nála figyelmesebb hallgatóságot nem igen kívánhatott volna magának Carol. Fejlett empátiás készsége alapján a pszichiáteri pálya sokkal jobban illett volna hozzá, mint a menedzser munkakör. – Mindig segítségükre sietsz a magányos, bajba jutott nőknek? – kérdezte később. – Természetesen – válaszolta mosolyogva a férfi. – Nem vetted észre a fehér lovamat a szálloda előtt? Remélem, nem kötötték el. A páncélot és a kardomat sajnos le kellett adnom a recepción. – És mit csinálsz velük, miután megmentetted őket? – tette fel a kissé provokatív kérdést Carol. – Meggyógyítom a lelki sebeiket – jött a gyors válasz. – Ahhoz is értesz? – Egy jó lovagnak ez is benne van a munkaköri leírásában. – Mondd nemes lovag, gyakran kell csatába indulnod, hogy megvédd a hajadonok becsületét? – kérdezte az alkalmi szerepjátéknál maradva Carol. – Hál' Istennek ritkán fordul elő. – Akkor én bizonyára szerencsés vagyok, mert éppen a kellő pillanatban tartózkodott a közelemben egy hős védelmező – jegyezte meg Carol. – Ezt neked kell eldöntened – mondta talányosan Eric. Az is hamar kiderült, hogy a férfi olvasta a Négy pár

gyerekcipőt. Carol aznap este olyat tett, amit addig még soha. Néhány órás ismeretség után lefeküdt a férfival. Nagyon jól esett neki Eric gyengéd kényeztetése, mert a válása óta nem volt senkivel. Hajnalban – elalvás előtt – magában megköszönte a bárbeli részegnek, hogy az otromba viselkedésével alkalmat szolgáltatott az Eric-vel történő megismerkedésre. Három felejthetetlen napot töltöttek együtt. Az újdonság varázsa, a valahonnan már ismerem kettős érzése lánggra gyújtotta érzékeiket. Carol ismét húsz évesnek érezte magát. Az élet leegyszerűsödött itt és mostra. A jelen pillanatot úgy lehet a legteljesebben átélni, hogy az ember hátat fordít a múltnak, és figyelmen kívül hagyja a jövőt.

Carolnak tulajdonképpen nem volt rossz a házassága. A férje bankban dolgozott. Az első évek kifejezetten szépen teltek. Aztán valahogy kezdett ellaposodni a dolog. Amikor mindkettőjükben tudatosult, hogy baj van, próbálták megmenteni a kapcsolatot. Dolgoztak rajta, de hiányzott belőle a kellő érzelmi töltés. Kudarcot vallottak, legalábbis Carol úgy érezte. A nő mivolta kudarcaként élte meg a válást. Azért is utasított vissza néhány közeledési kísérletet az utóbbi időben, mert úgy érezte, az irónőnek szólnak, és nem a nőnek. Az önbizalomhiány a munkájára is rányomta a bélyegét. Nagyon jókor jött a jelölés, mert az elmúlt hónapokban jóformán semmit sem írt, csak tervezgetett, firkálgatott. És akkor váratlanul betoppant az életébe Eric, olyan érzést keltve, mintha mindig is ott lett volna. Az idő sem egyformán telik. Abban a három napban Carolnak többször az volt a benyomása, hogy lelassult, szinte megállt. Nagyon jó megélni, amikor az ember lebeg a jelenben. Ilyenkor elhalkul a külvilág, mégis úgy tűnik, az élet kinyílik, kiteljesedik. A válás okozta lelki sebek – Eric tréfás ígéretének megfelelően – mintegy varázsütésre elmúltak.

Az utolsó együtt töltött délutánjukon egy padon ültek a Bryant Parkban és beszélgettek. Ekkor odalépett hozzájuk egy fiatal nő, aki leukémiás gyerekek gyógyulását segítő alapítvány részére gyűjtött adományokat. Eric szó nélkül adott neki ötven dollárt, majd a nő távozása után azt mondta: – Gyógyulni sokféleképpen lehet. – Ezt hogy érted? – kérdezte Carol. – Erről a betegségről van egy érdekes történetem – válaszolta a férfi. – Elmeséled? – Az egyik szomszédom, James hivatásos katona volt – kezdte Eric. – Tengerészgyalogos, néhány évvel idősebb nálam. Nem a foglalkozása, hanem inkább az élete volt a hadsereg. Imádta a fegyvereket. Amikor hazajött, gyakran beszélgettünk. Tavaly, az év elején egyszer csak azt mondta, hogy leszerelt. Nagyon meglepődtem. Rákérdeztem az okra. A következőt mesélte: négy hónappal az előtt az anyjáiék azzal fogadták, hogy a húgánál leukémiát állapítottak meg az orvosok. Ezt megtudva úgy érezte magát, mint akit erősen gyomorszájon vágta. A húgának három iskoláskorú gyereke van. James egyszerűen elképzelhetetlennek tartotta, hogy Lindsay meghaljon. Azt mondta, van egy kis félretett pénze, keressenek egy jó orvost. Az apja azonban csak legyintett és közölte, már több helyen jártak, de nem biztatták őket semmivel. – Legfeljebb csak imádkozhatunk – sóhajtott az anyja.

– Jamesnek meglehetősen határozott véleménye volt az imáról. Ő is azok közé tartozott, akik a hitet a gyengeség jelének tartották. Amikor találkozott a sápadt, sovány Lindsay-vel, sok kedves emlék eszébe jutott. Ő tanította meg biciklizni és úszni. Nehéz szívvel tért vissza az állomáshelyére. Mindent elolvasott a betegségről, katonaorvosokkal is konzultált. Semmilyen tanácsot nem tudtak adni. Azt mondták, valóságos csoda lenne, ha a húga meggyógyulna. Nagyon el volt keseredve. Az egyik este kicsit többet ivott a kelleténél, közben folyton az anyja mondása járt az eszébe: legfeljebb csak imádkozhatunk. – Kitámolygott a gyakorlótérre, és olyasmiket kiabált, hogy Isten, nem tudom vagy-e egyáltalán, ha vagy, akkor biztosan hallasz is, gyógyítsd meg Lindsayt! Ha meggyógyítod, ígérem, itt hagyom a sereget. – Miután ezeket elmondta, várt egy ideig, hátha történik valami. Nem tapasztalt semmit. Szégyenérzet fogta el. Hülyeségeket kiabált az éjszaka közepén. Azt remélte, talán nem hallotta senki. A következő

kontrollvizsgálatra az anyjával érkezett a húga. Hosszabb ideje várokoztak, amikor a kezelőorvos kijött a laborból és feldúltan közölte az asszisztensnővel, hogy ezek nem Lindsay leletei. Azzal folytatta, ha még egyszer ilyesmi előfordul, kereshet magának más munkahelyet. Az asszisztensnő ellenben azt állította, hogy nem történt tévedés. Az orvos újra elvégezte a vizsgálatokat, majd arról faggatta Lindsayt, hogy az általa alkalmazottakon kívül milyen kezelést kapott még. Lindsay nem értette, mit akar az orvos, és megkérdezte: – Nagyon rosszak az eredmények? – Éppen ellenkezőleg! – hangzott a válasz. – A vérkép teljesen normális. Fogalmam sincs, mi történt, pedig kell, hogy legyen valamilyen logikus magyarázat! – Ami azt illeti – fejezte be az elbeszélést Eric – valószínűleg a családból egyedül csak Jamesnek volt logikus magyarázata a történetekre.

Carolnak az is tetszett a férfiban, hogy másképp gondolkodott, mint az ismeretségi körébe tartozók. Sokkal árnyaltabban látta a dolgokat. Liz néni is biztosan nagyon szimpatikusnak találta volna. Amikor visszasétáltak a szállodába, Ericet egy üzenet várta a recepción. – Rossz hír? – érdeklődött Carol. – Nem, de sürgős és fontos. Megadod a telefonszámodat? – Természetesen. – Carol azonban hiába várta a hívást, a férfi nem jelentkezett.

– Eric Stein, vajon hol lehetsz most, mi történt veled, hogy nem kerestél? – gondolta magában, azután még közel egy órán keresztül beszélgetett Helennel és Briannel.